

УДК 351.87(438)

О.С. ПРОНЕВИЧ, докт. юрид. наук, проф.,
Науково-дослідний інститут Національної ака-
демії прокуратури України

НАЦІОНАЛЬНА РАДА ПРОКУРАТУРИ ПОЛЬЩІ ЯК ОРГАН ПРОФЕСІЙНОГО САМОВРЯДУВАННЯ: СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВА ПРИРОДА ТА НАПРЯМИ ДІЯЛЬНОСТІ

Ключові слова: Національна рада прокуратури
Республіки Польща, орган прокурорського само-
врядування, органи прокуратури, професійна ді-
яльність прокурорів

Інститут професійного самоврядування по-
став у контексті демократизації суспільного
життя і децентралізації державного управлін-
ня внаслідок тривалого пошуку дієвих орга-
нізаційно-управлінських засобів збереження
професійної автентичності та «порятунку від
фальшованої якості послуг». Практика деле-
гування державою окремих функцій органі-
заціям професійного самоврядування (само-
регулюючим організаціям) ґрунтується на
прагненні створити демократичні засади ре-
альної участі професійних спільнот у вирішен-
ні основоположних завдань у сфері професій-
ної діяльності. Законом України «Про
прокуратуру» від 14.10.2014 р. (набуває чин-
ності через шість місяців з дня його опубліку-
вання 25.10.2014 р., крім пункту 5 розділу XII
(крім підпунктів 3, 5, 8, 9, 12, 20, 42, 49, 63,
67), розділу XIII цього Закону, які набрали
чинності з дня, наступного за днем його опу-
блікування) визначена перспектива інституці-
оналізації прокурорського самоврядування, що
полягає у можливості самостійного колектив-
ного вирішення прокурорами питань внутріш-
ньої діяльності прокуратури (тобто питань,
безпосередньо не пов'язаних з виконанням по-
вноважень прокурорів органів прокуратури).
Відповідно до ч.1 ст.65 цього Закону, метою

прокурорського самоврядування є: забезпе-
чення організаційної єдності функціонування
органів прокуратури, підвищення якості ро-
боти прокурорів; зміцнення незалежності
прокурорів, захисту від необґрунтованого
втручання в їх діяльність; участь у визначенні
потреб кадрового, фінансового, матеріально-
технічного та іншого забезпечення прокуро-
рів, а також контролю за додержанням уста-
новлених нормативів такого забезпечення;
обрання чи призначення до складу інших ор-
ганів у випадках та в порядку, встановлених
законом [1]. Організаційними формами про-
курорського самоврядування визначено все-
українську конференцію працівників проку-
ратури (найвищий орган прокурорського
самоврядування) та Раду прокурорів України
(вищий орган прокурорського самоврядуван-
ня у період між всеукраїнськими конференці-
ями працівників прокуратури). Відтерміну-
вання набрання чинності новим Законом
України «Про прокуратуру», відсутність дос-
віду прокурорського самоврядування та нау-
кової традиції осмислення соціально-правової
природи цього феномену зумовлюють диску-
сію щодо підходів до організації і діяльності
Ради прокурорів України. За цих умов імпе-
ративом є урахування зарубіжного досвіду
забезпечення діяльності органів прокурорсь-
кого самоврядування. Своєрідним орієнтиром
може стати польська модель організації ді-
яльності Національної ради прокурорів, що
об'єктивно зумовлено спорідненістю (у бага-
тьох випадках тотожністю) проблем, вирішу-
ваних органами прокурорського самовряду-
вання України та Польщі.

Метою статті є осмислення концептуаль-
них та інституційно-правових засад діяльнос-
ті Національної ради прокуратури як органу
прокурорського самоврядування в Республіці
Польща, а також з'ясування сутності ухвале-
них нею найбільш резонансних рішень.

Національна рада прокуратури [2] (раніше
йменувалася Радою прокурорів при Генера-
льному прокуророві) є інституцією, що «сто-
їть на сторожі незалежності прокурорів». Ві-

дповідно до ст.23 Закону Польщі «Про прокуратуру», Національна рада прокуратури складається з двадцяти п'яти членів. До її складу входять: Генеральний прокурор; міністр юстиції; представник Президента Республіки Польща; чотири депутата, які репрезентують сейм; два сенатори, які репрезентують сенат; прокурор, обраний зборами прокурорів Головної військової прокуратури; прокурор, обраний зборами прокурорів Комісії з розслідування злочину проти польського народу Інституту національної пам'яті; трьох прокурорів, обраних зборами прокурорів Генеральної прокуратури; одинадцяти прокурорів, обраних зборами прокурорів апеляційних прокуратур [3]. Діяльність Національної ради прокуратури регулюється регламентом, що ухвалюється на її засіданні. Каденція Національної ради прокуратури триває чотири роки (виняток складає представник Президента Польщі, який призначається без урахування вимоги каденції, однак може бути відкликаний у будь-який час). Прокурор може виконувати функції обраного члена Національної ради прокуратури лише дві каденції. Дострокове припинення повноважень обраного члена Національної ради прокуратури передбачено у випадку: смерті; відмови від мандату; подання неправдивої люстраційної декларації, що підтверджено правомочним рішенням суду; відкликання органом, яким особа обиралася; завершення каденції депутата сейму або сенатора; завершення каденції прокурора або його звільнення з прокуратури; вихід прокурора на пенсію.

Відповідно до ст.24 чинного Закону Польщі «Про прокуратуру» компетенція Національної ради прокуратури визначена таким чином: «1) стоїть на варті незалежності прокурорів; 2) здійснює експертизу проектів нормативно-правових актів, що регулюють діяльність прокуратури; 3) заслуховує інформацію Генерального прокурора про діяльність прокуратури та виражає думку у цій площині; 4) обирає кандидата на посаду Генерального прокурора; 5) виступає з поданням до Прези-

дента Польщі про відкликання з посади Генерального прокурора відповідно до ч.2 ст.10 d Закону Польщі «Про прокуратуру» про відкликання Генерального прокурора; 6) виражає думку щодо висновку Голови Ради Міністрів про відкликання Генерального прокурора до завершення каденції у випадках, передбачених Законом Польщі «Про прокуратуру» (зокрема, ст.10 d «Відкликання Генерального прокурора», ст.10 e «Звіт про діяльність прокуратури», ст.10 f «Висновок про відкликання Генерального прокурора»); 7) порушує перед дисциплінарним судом клопотання про Генерального прокурора до дисциплінарної відповідальності, а також визначення представника для виступу перед дисциплінарним судом; 8) розглядає щорічні звіти про діяльність Дисциплінарного речника Генерального прокурора; 9) розглядає та оцінює кандидатури для заміщення посад прокурорів, а також представляє Генеральному прокуророві висновки про призначення прокурорів загальних організаційних одиниць прокуратури, прокурорів військових організаційних одиниць прокуратури та прокурорів Комісії з розслідування злочину проти польського народу Інституту національної пам'яті; 10) формулює позицію у справі щодо висловлення згоди на відкликання у процесі тривання каденції з виконання функції апеляційного прокурора, окружного прокурора та районного прокурора, а також їх заступників, з приводів, визначених у п.4 ч.1 ст.13 с «Відкликання апеляційного прокурора» Закону Польщі «Про прокуратуру» (щодо неналежного виконання прокурором службових обов'язків); 11) висловлює пропозиції щодо висловлення згоди на подальше заміщення посади прокурора по досягненню особою 65 років; 12) висловлює думку про повернення на посаду прокурора особи, яка перебувала на пенсії; 13) формулює думку щодо засад оцінки праці прокурорських асесорів; 14) формулює позицію у справах щодо прокуратур і прокурорів, винесених на розгляд Національної ради прокуратури Президентом Польщі, іншими органами публіч-

ної влади та колегіальними органами прокуратури; 15) затверджує звід засад професійної етики прокурорів та здійснює моніторинг стану їх дотримання; 16) здійснює експертизу проектів директив і розпоряджень Генерального прокурора; 17) досліджує стан і розвиток кадрового забезпечення прокуратури, а також напрями підготовки прокурорів, асесорів і стажистів; 18) виражає думку щодо періодичного оцінювання стану реалізації завдань прокуратури; 19) висловлює позицію щодо заходів з метою вдосконалення професійної кваліфікації прокурорів, а також рівня їх праці; 20) висловлює думку щодо кандидатури на заміщення посади директора Національної школи правосуддя і прокуратури; 21) визначає трьох членів Програмної ради Національної школи правосуддя і прокуратури; 22) визначає загальну чисельність членів дисциплінарних судів, а також вказує кількість членів дисциплінарних судів, які обираються зборами прокурорів Генеральної прокуратури та зборами прокурорів в апеляційних прокуратурах» [4]. Національна рада прокуратури обирає та звільняє зі свого складу голову, двох заступників голови та секретаря. Голова та його заступників не можуть реалізовувати свої функції упродовж більш ніж двох каденцій. Засідання Національної ради прокуратури скликаються головою за власною ініціативою не рідше одного разу на два місяці або за пропозицією 1/3 її членів або ж за пропозицією Генерального прокурора.

Станом на теперішній час головою Національної ради прокуратури є представник Президента Польщі, а на інші керівні посади обрано представників апеляційних прокуратур [5]. Відповідно до § 5 Регламенту Національної ради прокуратури голова репрезентує раду та організує її роботу, а саме: скликає засідання ради, головує на засіданнях, забезпечує дотримання чинних процедур; підписує ухвали; здійснює керівництво президією ради; здійснює зовнішні контакти від імені ради (підписує листи, забезпечує комунікацію із мас-медіа; виконує інші чинності за доручен-

ням ради. Рішення радою приймаються простою більшістю голосів, як правило, відкритим голосуванням (водночас регламентом передбачена можливість запровадження таємного голосування на вимогу хоча б одного члена ради). У випадку рівної кількості голосів при відкритому голосуванні вирішальним є голос голови ради. Для розгляду окремих питань рада уповноважена створювати комісії. Особлива увага в регламенті приділена урегулюванню провадження з особових справ. До категорії особових справ віднесено: вибори кандидата на посаду Генерального прокурора; звернення до Президента Польщі щодо відкликання з посади Генерального прокурора відповідно до п.2 ст.10 d Закону Польщі «Про прокуратуру»; звернення до дисциплінарного суду з висновком про притягнення Генерального прокурора до кримінальної або дисциплінарної відповідальності; формування думки у випадках, передбачених титульним законом про прокуратуру; визначення членів Програмної ради Національної школи правосуддя і прокуратури; надання дозволу на відкликання у процесі тривання каденції з виконання функції апеляційного прокурора, окружного прокурора та районного прокурора, а також їх заступників, з приводів, визначених у п.4 ч.1 ст.13 с Закону Польщі «Про прокуратуру»; розгляд та оцінка кандидатур на заміщення посад прокурорів, а також внесення подань Генеральному прокуророві про призначення на посади прокурорів загальних і військових організаційних одиниць прокуратури, а також Комісії з розслідування злочинів проти польського народу Інституту національної пам'яті; надання згоди на подальше заміщення посади прокурора особою, якій виповнилося 65 років тощо [6].

Аналіз рішень Національної ради прокуратури свідчить, що цей колегіальний самоврядний орган є важливим інтегруючим чинником прокурорської професійної спільноти. Він значною мірою забезпечує артикуляцію зваженої позиції з актуальних проблем професійної діяльності прокурорів. Так, напри-

клад, резонансним є рішення Національної ради прокуратури від 28.10.2013 р. про порушення незалежності прокурора, де в контексті розгляду конкретної справи було акцентовано наголошено, що «незалежність прокурора необхідно розуміти як відсутність можливості втручання в зміст і сферу виконуваних прокурором самостійно чинностей та рішень, що ухвалюються ним на їх підставі, за винятком передбачених законом обмежень». Крім того, в документі зазначено, що «направлення прокурором безпосередньо до Національної ради прокуратури звернення про порушення його незалежності не може кваліфікуватися як апелювання до «сторонньої інституції» у розумінні ст.47 Закону Польщі «Про прокуратуру» [7]. Досить показовою з точки зору з'ясування консолідованої позиції професійного співтовариства щодо перспектив новелізації польського законодавства про прокуратуру є рішення Національної ради прокуратури від 24.07.2013 р. про законопроект «Право прокуратуру». В документі, зокрема, наголошується на обов'язковості нормативно-правового дефініціювання прокуратури як правоохоронного органу, необхідності виокремлення в титульному законі про прокуратуру розділу «Національна рада прокуратури та прокурорське самоврядування», неприпустимості казуїстичного формулювання норм права при визначенні правосуб'єктності прокуратури, необґрунтованості спроб звуження компетенції Національної ради прокуратури, недоцільності позбавлення військової прокуратури представництва в Національній раді прокуратури і включення прокурорів Інституту національної пам'яті до складу загальних організаційних одиниць прокуратури тощо [8]. Яскравим свідченням наявності чіткої професійної позиції та прагнення Національної ради прокуратури відстояти науково обґрунтований підхід до новелізації законодавства про прокуратуру є артикульоване в рішенні ради від 24.10.2012 р. застереження політикуму від будь-яких спроб ухвали політично мотивованих і популістських рішень.

Аналізуючи окремі законопроекти у сфері прокурорської діяльності, члени Національної ради прокуратури наголосили, що ігнорування суб'єктом законодавчої ініціативи «канону демократичної правової держави» неминуче призводить до підриву авторитету держави [9]. Реагуючи на заяви Міністра юстиції Польщі щодо наміру ініціювати ліквідацію Національної ради прокуратури, рада у рішенні від 20.09.2012 р. аргументувала доцільність збереження інституції та акцентувала увагу на «відсутності раціональних доводів для реалізації наміру щодо її ліквідації». У першу чергу, в цьому документі було зазначено, що Національна рада прокуратури не може розглядатися як елемент уявного «двовладдя в прокуратурі» і штучна перешкода для виконання Генеральним прокурором його легітимних повноважень. Натомість наголошувалося, що вичерпно окреслена законодавцем компетенція Національної ради прокуратури «у жодному випадку не стосується нагляду, проведення розслідувань, а також прийняття рішень з кадрових питань». Водночас члени Національної ради прокуратури визнали, що рада є істотною гарантією незалежності прокуратури від політичних впливів, а також важливим чинником забезпечення участі прокурорського самоврядування у вирішенні найсуттєвіших для прокуратури справ, дотримання працівниками прокуратури приписів права та чинних деонтологічних стандартів». Перспектива ліквідації Національної ради прокуратури тлумачилася представниками прокурорської спільноти у контексті потенційного нівелювання фактичної незалежності прокурорів і прокуратури, ліквідації конкурсного методу заміщення посад в прокуратурі, послабленням гарантії «каденційності функціональних посад в прокуратурі» (йдеться про каденцію як термін повноважень обраної посадової особи, упродовж якого зберігає чинність її мандат та діють гарантії щодо необґрунтованого усунення особи з посади) як одного із засадничих елементів прокурорської незалежності.

Загалом державницька позиція Національної ради прокуратури також полягає у запереченні часто ініційованих політикумом спроб встановлення політичного контролю над діяльністю Генерального прокурора і прокуратури шляхом «чергової новелізації закону про прокуратуру, що у незвично глибокий спосіб торкається легітимних завдань, устрою та організації прокуратури, питань незалежності прокуратури та прокурорів, а також засад функціонування прокуратури» [10]. В означеному контексті наголошується на необґрунтованості пропозиції щодо проведення у сеймі парламентських дебатів за результатами звіту (а не інформування) Генерального прокурора. Розмежування категорій «звіт» та «інформування» в аналізованому випадку є об'єктивною необхідністю. Воно не може відбуватися виключно у царині семантики, оскільки першочергово йдеться про наявність або відсутність певних правових наслідків для суб'єкта, уповноваженого на інформування або звітування. Інформування передбачає передачу відомостей або повідомлення без будь-якої правової консеквенції (щоправда, з можливістю публічного обговорення без перспективи голосування). Натомість звіт полягає у складанні відомостей за певною формою, їх подальшому оприлюдненні, обговоренні й прийнятті рішення щодо схвалення або відхилення звіту (у сфері публічно-правових відносин формалізація звіту суб'єкта владних повноважень зазвичай відбувається шляхом голосування). Відхилення звіту неминує тягне для суб'єкта негативні правові наслідки. Зважаючи на вищезазначене, більшість польських фахівців заперечує можливість звітування Генерального прокурора перед парламентом, пов'язуючи це з необхідністю забезпечення засадничого принципу незалежності прокурорів і прокуратури. Обґрунтовуючи означений постулат, дослідники апелюють до правового статусу Уповноваженого з прав людини, який відповідно до ст.19 Закону Польщі «Про Уповноваженого з прав людини» [11] зобов'язаний щорічно інформувати

Сейм і Сенат про свою діяльність і стан дотримання прав і свобод людини та громадянина у Республіці Польща [12]. Правомірність і обґрунтованість такої постановки проблеми підтверджується нормами законів Польщі «Про Конституційний Трибунал» та «Про Верховний Суд», де також однозначно визначено, що ці органи мають надавати Сейму та Сенату інформацію про свою діяльність, за результатами заслуховування якої «голосування не проводиться» (п.1 ст.4 Закону Польщі «Про Конституційний Трибунал» [13], § 2 ст.4 Закону Польщі «Про Верховний Суд» [14]).

Національна рада прокуратури категорично заперечила доцільність ліквідації військових прокуратур і створення замість них спеціалізованих підрозділів у складі загальних організаційних одиниць прокуратури, укомплектованих військовими прокурорами (кадровими офіцерами). Потенційна небезпечність реалізації подібного сценарію у першу чергу пов'язувалася з ймовірністю спричинення організаційного хаосу, зумовленого перспективою подвійного підпорядкування означеної категорії прокурорів, оскільки передбачалося збереження їх підпорядкування Головному військовому прокурору та фінансування за рахунок бюджету Міністерства оборони Польщі за одночасного залучення військових прокурорів до виконання «інших завдань, що належать до сфери юрисдикції загальних судів». Необхідність збереження військових прокуратур обґрунтовувалася у тому числі й необхідністю забезпечення нагляду за додержанням законності польськими військовослужбовцями, які у несуть службу за кордоном у складі міжнародних миротворчих контингентів.

Резюмуючи, зазначимо, що інституціоналізація прокурорського самоврядування в Республіці Польща об'єктивно зумовлена правовою природою прокуратури як незалежного спеціалізованого інституту державної влади. Національна рада прокуратури Польщі є самоврядною професійною інституцією, що «стоїть на сторожі незалежності прокурорів».

Її компетенція охоплює окремі питання кадрового забезпечення діяльності прокуратури, попередню експертизу проектів нормативно-правових актів Генерального прокурора Польщі, затвердження деонтологічних стандартів професійної діяльності прокурорів і моніторинг стану їх додержання тощо. Національна рада прокурорів одночасно є важливим владним інструментом і репрезентативним дискусійним майданчиком. Її рішення відображають консолідовану позицію професійного прокурорського співтовариства з ключових питань прокурорської діяльності, що сприяє закріпленню в суспільній свідомості коректного розуміння соціальної місії прокуратури та ствердженню цивілізованих стандартів правоохорони і правозахисту.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України «Про прокуратуру» : від 14.10.2014 р., № 1697-VII // Голос України. – 2014. – № 206. – С. 11–21.
2. Krajowa Rada Prokuratury [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://krp.gov.pl/o-radzie/o-radzie.html>.
3. Ustawa o zmianie Ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw z dnia 9 października 2009 r. // Dziennik Ustaw. – 2009. – № 178. – Poz. 1375.
4. Ustawa o Prokuraturze z dnia 20 czerwca 1985 r. z późn. zm. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.arslege.pl/ustawa-o-prokuraturze/k42>.
5. Skład Rady Krajowej Prokuratury [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://krp.gov.pl/sklad-rady/sklad-rady.html>.
6. Regulamin Krajowej Rady Prokuratury : uchwały Krajowej Rady Prokuratury № 2/2010 i № 179/2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://krp.gov.pl/uchwaly/uchwaly.html>.
7. Uchwała Nr. 391/2013 Krajowej Rady Prokuratury z dnia 28 października 2013 roku w przedmiocie naruczenia niezależności prokuratora [Електронний ресурс]. – Режим

доступу: <http://krp.gov.pl/uchwaly-artykuly/uchwala-nr-391-2013-krajowej-rady-prokuratury-z-dnia-28-pazdziernika-2013-roku-w-przedmiocie-naruszenia-niezaleznosci-prokuratora.html>.

8. Uchwała № 304/2013 Krajowej Rady Prokuratury z dnia 24 lipca 2013 roku w sprawie opinii do projektów ustaw Prawo o prokuraturze oraz Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://krp.gov.pl/uchwaly-artykuly/uchwala-nr-304-2013-krajowej-rady-prokuratury-z-dnia-24-lipca-2013-r-w-sprawie-opinii-do-projektow-ustaw-prawo-o-prokuraturze-oraz-przepisy-wprowadzajace-ustawe-prawo-o-prokuraturze.html>.

9. Uchwała № 541/2012 Krajowej Rady Prokuratury z dnia 24 października 2012 roku w sprawie opinii do projektów ustaw Prawo o prokuraturze oraz Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://krp.gov.pl/uchwaly-artykuly/uchwala-nr-541-2012-krajowej-rady-prokuratury-w-sprawie-opinii-do-projektow-ustaw-prawo-o-prokuraturze-oraz-przepisy-wprowadzajace-ustawe-prawo-o-prokuraturze.html>.

10. Uchwała № 452/2012 Krajowej Rady Prokuratury z dnia 25 lipca 2012 r. w sprawie opinii do opracowanego w Ministerstwie Sprawiedliwości projektu ustawy o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw [Електронний ресурс]. – Режим доступу: krp.gov.pl/plik/2013.../183ca267957d6ca34a18827de0d5d841.doc.

11. Ustawa z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich z późn. zm. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.arslege.pl/ustawa-o-rzeczniku-praw-obywatelskich/k57>.

12. Trociuk S. Ustawa o Rzeczniku Praw Obywatelskich. Komentarz / S. Trociuk. – Warszawa : Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich, 2005. – 132 s.

13. Ustawa z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym z późn. zm. [Елект-

ронний ресурс]. – Режим доступу: <http://isap.sejm.gov.pl/DetailsServlet?id=WDU19971020643>.

14. Ustawa z dnia 23 listopada 2002 r. o

Sądzie Najwyższym z różn. zm. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://isap.sejm.gov.pl/DetailsServlet?id=WDU20022402052>.

Проневич О. С. Національна рада прокуратури Польщі як орган професійного самоврядування: соціально-правова природа та напрями діяльності / О. С. Проневич // Форум права. – 2014. – № 3. – С. 300–306 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2014_3_51.pdf

Осмыслено концептуальні та інституційно-правові засади діяльності Національної ради прокуратури як органу прокурорського самоврядування в Республіці Польща, а також виявлені її позиції з основоположних питань професійної діяльності прокурорів. Особливо наголошено на з'ясуванні специфіки соціальної місії Національної ради прокуратури Польщі та аналізу особливо резонансних рішень і заяв, ухвалених цією самоврядною інституцією упродовж останнього часу.

***

Проневич А.С. Национальный совет прокуратуры Польши как орган профессионального самоуправления: социально-правовая природа и направления деятельности

Осмыслены концептуальные и институционально-правовые основы деятельности Национального совета прокуратуры как органа прокурорского самоуправления в Республике Польша, а также выявлены его позиции по основоположным вопросам профессиональной деятельности прокуроров. Особое внимание акцентировано на выяснении специфики социальной миссии Национального совета прокуратуры Польши и анализе особо резонансных решений и заявлений, принятых этой самоуправляемой институцией в течение последнего времени.

***

Pronevych O. National Council of Polish Prosecutors as a Body of Professional Self: Social and Legal Nature and Activities

The article is devoted to understanding the conceptual and institutional and legal framework of the National Council prosecution as a body of prosecutorial authorities in Poland, as well as identifying the position of the institution of the fundamental issues of professional prosecutors. It was established that the institution of professional self emerged in the context of democratization of public life and decentralization of public administration through search for effective organizational and management tools of professional authenticity.

Форум